

LIETUVOS
POLITINIŲ
KALINIŲ IR
TREMŲINIŲ SĄJUNGOS
SAVAITRAŠTIS

TREMŲINIUS

2003 m. rugpjūčio 7 d. Nr. 32 (561)

Eina nuo 1988 m. spalio 28 d.

Irma MINSKIENĖ

Ėjom ir eisim į laisvę

Jau tryliktą kartą į Ariogalą, į Dubysos slėnį, į tradicinį kasmetinį tarptautinį sąskrydį "Laisvės ugnis – ateities kartoms" praėjusį šeštadienį nuolatinių renginių organizatorių – Antano ir Danutės Vizbarų – pakviesti susirinko tūkstančiai buvusių Laisvės kovų dalyvių, tremtinių – suvažiavo daugiau nei pusšimtis autobusų ir daugybė lengvųjų mašinų iš visos Lietuvos. Kaip visada, atvyko garbingų svečių: valstybės vadovų, Seimo narių, ambasadorių, aukštųjų pareigūnų, apskričių ir savivaldybių atstovų, svečių iš užsienio. Ir, žinoma, dalyvavo daug jaunimo.

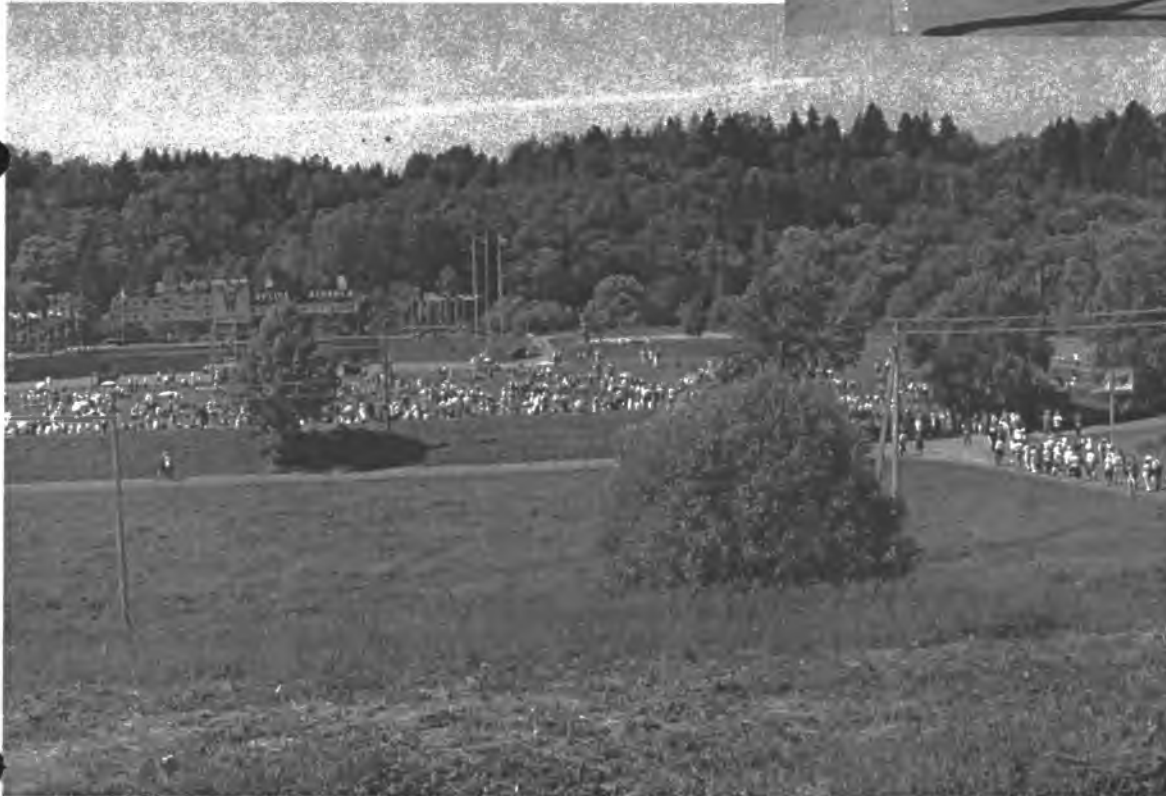

Lietuvos kariai - sąskrydžio dalyviai

Į miestelį prie Dubysos

Nuo pat ankstyvo šeštadienio ryto gyvenimas Ariogaloje tiesiog virė. Miestelio gatvės buvo pilnos puikiai nusiteikusių ir pasipuošusių tik ką atvykusių žilagalvių ir jau nuo penktadienio vakaro čia apsistojusių jaunųjų sąskrydžio dalyvių. Vieni būriavosi aplink bažnyčią – kas didesniais būriais, kas grupelėmis, kas pavieniui. Laukė prasidėsiant šv. Mišių, bendravo, ieškojo pažįstamų, likimo draugų, apžiūrinėjo parduvinėjamas knygas, įvairius leidinius, – beje, nemažai autorių patys pristatinėjo ir parduvinėjo savo knygas.

(keliamo į 2 psl.)

Taip Dubysos slėnis atrodo kiekvieną rugpjūtį

LPKTS pirmininko dr. Povilo JAKUČIONIO kalba, pasakyta Ariogalos sąskrydyje "Laisvės ugnis – ateities kartoms"

Garbingieji partizanai, Laisvės kovų dalyviai, buvę politiniai kaliniai ir tremtiniai, suvažiavę į 13-ąjį sąskrydį iš visų laisvos Lietuvos kampelių! Gerbiamieji šio sąskrydžio svečiai, Seimo nariai, ministrai, įvairių garbingų organizacijų vadovai! Mielieji sąskrydžio dalyviai – meno kolektyvai, kariai ir moksleiviai!

Sveikinu Jus visus, atvykusius į 750 m. jubiliejų švenčiančią Ariogalą paklausyti gražių lietuviškų dainų, susitikti su senais kovų ir tremties draugais, pasidalyti tu tragiškų laikų prisiminimais, pasiguosti, aptarti asmeninius ir valstybės rūpesčius, pasidžiaugti vaikų darbais ir vaikų smarkumu. Turėtume džiaugtis, kad

su kiekvienais metais Lietuva tampa vis saugesnė ir gyvenimas gerėja. Deja, ne visiems. Mažos pensijos, maži atlyginimai, bedarystė kartina daugelio kasdieninį gyvenimą ir kelia nusivylimą. Vis ieškome ir nesurandame tiesos ir teisingumo. Nusikaltėliai mėgina diktuoti savo sąlygas visuomenei ir net valstybei. Valdininkų korupcija ir kontrabanda peržengia bet kokias ribas. Narkomanija, alkoholizmas žlugdo jaunimą. Iškilio pavojus tradicinei šeimos institucijai.

Tai didžiausios problemos ir svarstymų temos ne tik politikams ir teisėsaugai, bet ir visoms mūsų - rezistentų organizacijoms ir kiekvienam miestuose, miesteliuose, kaimuose.

(keliamo į 3 psl.)

Dėl Rusijos karinio tranzito

Tėvynės sąjungos spaudos tarnybos komentaras

Liepos 23 d. V.Landsbergis viešu pareiškimu atkreipė visuomenės dėmesį į Rusijos politikų atnaujintą seną troškimą – gauti ilgalaikę sutartį dėl karinio tranzito į Karaliaučių-Kaliningradą. (Rusijos prezidento specialusis atstovas D.Rogozinas birželio 25 d. informavo, kad laukiama tokios sutarties pasirašymas; Rusijos Federacijos Saugumo tarybos sekretoriaus pavaduotojas O.Černovas pareikalavo tokios sutarties liepos 11 d.) Valdžios politikai sureagavo neįprastai aktyviai. Prezidento patarėjas A.Medalinskas pareiškė, jog S.Mironovo susitikime su R.Paksu apie tai nekalbėta, tai esą tik "gandai", nors apie karinio tranzito klausimą aptarimą tame susitikime iš karto pranešė žiniasklaida. Atrodytų, kad A.Medalinskas neskaito laikraščių. Susierzinęs LSDP propagandos vadovas G.Kirkilas pamėgino išjuok-

ti patį klausimo iškėlimą ir sutapatino save su senovės idealistu Platonu, filosofiskai pažįstančiu giliają dalykų esmę, o paprasti mirtingieji matė tik jų šešėlius. Siūlydamas V.Landsbergiui žiūrėti į saulę ir gėrėtis skaidria Lietuvos diplomatų veikla Rusijos keleivių tranzito srityje, Platonas-Kirkilas pats tapo pernelg ilgo žiūrėjimo į saulę auka. Jis nepastebi oficialiai skelbiamų politologinių rekomendacijų Rusijos valdžiai investuoti milijonus Baltijos valstybėse į parlamento arba prezidento rinkimus, ekonomiškai spausti šias šalis, "kol bus pasiekti Rusijai reikalingi tikslai" (pastarosios publikacijos data – ta pati liepos 23 d.). Paprasčiausiai paneigęs ir užtikrinęs LSDP vardu, jog tokių derybų kaip 1993-1995 m. daugiau nebus, jis būtų gerai atlikęs partijos pavestą funkciją.

Aktualijos

■ Liberalai demokratai Lietuvoje imami traktuoti kaip partija, kuri gali užimti svarbią vietą valstybės partinėje sistemoje. Jų politinė galia šiandien yra identiška social-liberalams po pirmųjų prezidento rinkimų 1997 metais. Tada visuomenė pamatė ją kaip politinę struktūrą, kuri gali pakeisti senąją, o kartu pakeisti ir visuomenės padėtį.

■ Pietų Kaukazo parlamentari siekia perimti Lietuvos tarpreregioninio bendradarbiavimo patyrimą. Diskusijose su Lietuvos politikais Pietų Kaukazo parlamentari aptarė regionų bendradarbiavimo ypatumus, pasidalyta Baltijos šalių turima patirtimi, ypač atsižvelgiant į tai, kad ES didelę reikšmę teikia būtent regionams.

■ Lietuvos verslininkai neskuba prisidėti prie karo nualinto Irako atstatymo. Kai kurie Lietuvos politikai atkreipė dėmesį, kad mūsų šalies verslininkai neskuba pasinaudoti galimybėmis dirbti pokariniame Irake, nors tai būtų neblogas šaltinis ieškant kontaktų ir naujų rinkų Vakaruose.

■ Rugpjūčio 4 d. į misiją Irake išvyko 45 Alytaus DLK Birutės bataliono kariai. Pusmetį trukusios misijos metu Lietuvos taikos palaikymo būrio LITDET kariai bus dislokuoti Kerbelos mieste.

■ Vyriausybės vadovas A.Brazauskas tikino žurnalistus nežinojęs, kad plaukiointi Minijos upe reikia specialaus leidimo, ir niekur nematęs tokių taisyklių. Tėvynės sąjungos pirmininko pirmoji pavaduotoja R.Juknevičienė paragino ministrą pirmininką parodyti pilietiškumo pavyzdį ir pačiam susimokėti baudas už valstybės sienos pažeidimą ir neteisėtą įplaukimą į Minijos upę.

■ Estija uždraus teroristų tinklo "Al Qaeda" lyderiui O. bin Ladeniui įvažiuoti į savo teritoriją. Šalies vyriausybė sprendžia, ar prisijungti prie Europos Sąjungos pozicijos kovoje su tarptautiniu terorizmu.

■ Japonijos parlamentas pritarė savo vyriausybės siūlymui pasiųsti karius į Iraką ir padėti sąjungininkei – Jungtinėms Amerikos Valstijoms. Toks jos žingsnis buvo netikėtas. Kinija tuoj pat paragino Japoniją laikytis jos puoselėtos gynybinės politikos, kuri yra nepaprastai svarbus šio Azijos regiono stabilumo laidas.

(atkelta iš 1 psl.)

Kiti sąskrydžio dalyviai vaikštinėjo po miestelį. O autobusai vežė ir vežė vis naujus dalyvius.

Padėjus gėlių kapinėse, Ariogalos bažnyčioje prasi-dėjo šv. Mišios už Lietuvos laisvės ir teisingumo gynėjus. Jas aukojo Kauno arkivyskupas Sigitas Tamkevičius ir kiti Lietuvos dvasininkai. Ne visus galėjo sutalpinti net ir nemaža Ariogalos bažnyčia – netilpusieji klausėsi stovėdami lauke.

Po šv. Mišių gatvėje, ties bažnyčia, sąskrydžio dalyviai: buvusių rezistentų, tremtinių organizacijos, kariai ir jaunimas, išsirikiavo eitynėms į Dubysos slėnį. Grojant kariniam orkestrui, eisena pajudėjo ir patraukė miestelio gatvėmis Dubysos slėnio link. Iškilmingai eisenos prieky žengė jaunieji Lietuvos kariai, paskui juos – jaunieji sąskrydžio dalyviai su deglais rankose. Nuplazdėjo Ariogalos gatvėmis Laisvės kovų dalyvių organizacijų skyrių vėliavos ir nuskambėjo kiekvienos grupės traukiama vis kita daina.

mais ant suolų, kelmelių ar tiesiog ant žolės.

Entuziastinga plojimų banga sutiko sąskrydžio dalyviai nebe pirmą kartą šiame renginyje dalyvaujantį Prezidentą Valdą Adamkų su žmona Alma. "Jūsų Ekscelencija Prezidente Valdai Adamkai, gerbiami ambasadoriai, Seimo nariai, Krašto apsaugos ministerijos vadovybės, miestų savivaldybių atstovai, užsienio svečiai, Laisvės kovų dalyviai, jaunime, sveikiname visus atvykusius į 13-ąją tradicinę tarptautinę sąskrydį "Laisvės ugnis – ateities kartoms". Linkime prasmingo, gražaus prisilietimo prie istorinės atminties ir aukų kaina iškovotų vertybių", – pasveikino visus susirinkusiuosius renginio vedėja D. Vizbarienė ir pakvietė Kauno apskrities viršininko pavaduotoją Joną Kurlavičių atidaryti sąskrydį, o LLK sąjūdžio prezidiumo pirmininką dim. kpt. Joną Čeponį ir Latvijos Respublikos delegacijos vadovą, Latvijos pa-

tas vienas gražiausių sąskrydžio organizatoriams atsiųstų laiškų – 1999 m. parašytas Vilniuje gyvenančio Ričardo Kalyčio laiškas 21-ojo amžiaus Obelėlei: "Miela obelėle, sodinu Tave nuo ilgesio, kankinimų ir panieki-

nybe. Tegul jie susėdę po Tavo plačiom šakom pasilaiko už rankų, tegu prisimena Tėvynės ir mūsų likimus..."

Baltu perregimu audeklu užtiestu keliu – "ledo keliu" sąskrydžio svečiams ir dalyviams buvo birutiečių nuneš-

sakė baigdamas sveikinimo kalbą V. Adamkus.

LR krašto apsaugos ministerijos valstybės sekretorius Valdemaras Sarapinas sveikino dalyvius ir dalijosi savo džiaugsmu: "Man gera ir smagu šiandien čia su jumis ir kaip Krašto apsaugos ministerijos atstovui, ir kaip žmogui, čia užaugusiam." O

Ėjom ir eisim į laisvę

Jaunieji sąskrydžio dalyviai

tos ir išdalytos "ledo gėlės" – iš sidabru žvilgančio metalo pagamintos gėlės: kad širdyse rusenanti meilė Laisvei, Tėvynei ir gimtosios sodybos sode augančiai Obelėlei jas sušildytų ir ištirptų visos nuoskaudos, atgimtų meilės, kūrybos ir bendrumo jausmas. Laikydami rankose "ledo gėles" visi sąskrydžio dalyviai kartu sudainavo "Giminių dainą".

Čekijos Respublikos ambasadorius Lietuvoje Petras Voznica vadino visus tądien susirinkusiuosius tautos sąžine ir linkėjo daug sveikatos ir jėgų, nes šie žmonės, pasak jo, būsią reikalingi kelyje į ES ir NATO. Kaimyninės Latvijos partizanų vadas Ajensas Stefansas perdavė linkėjimus nuo Latvijos partizanų ir linkėjo visiems Dievo palaimos.

Laisvės dvasia budi

Lietuvos Prezidento Rolando Pako sveikinimą sąskrydžio dalyviams perskaitė Prezidento patarėja Dalia Kutraitė-Giedraitienė. "Jūs tik vieni ir žinote laisvės kainą, nes už ją sumokėjote artimųjų kapeliais, savo sveikata", – skaitė ji Prezidento laišką. R. Paksas linkėjo gražios šventės, geros sveikatos. Ir – didelės vilties, kad uždegta ugnis šviestų visoms ateities kartoms.

Plojimų lydymas į sceną pakilo sveikinimo žodžio tarti Prezidentas Valdas Adamkus. Jis apgailestavo, kad laikas daro savo: "Jūsų, žilagalvių, lieka vis mažiau. Tačiau Jūsų dėka budi laisvės dvasia." Tėvynės kūrimo darbas neturi pabaigos, sakė Prezidentas. Ir tuos darbus turi tęsti jaunimas. "Telydi gili pagarba Jūsų pasiaukojimą. Te neužgęsta tautos atmintis" –

Nepaprasta diena ir vieta

Ypač džiaugsmingai buvo sutiktas ir plojimais pasveikintas į sceną pakilęs Seimo narys prof. Vytautas Landsbergis. "Čia nepaprasta vieta, nepaprasta diena. Šitas slėnis pilnas gerumo, pilnas šviesos, kai susirenka žmonės, kuriuos sieja broliškumas, solidarumas, – sakė jis. – Jūs, kurie čia susirenkate, gal patys nepagalvojate, kokie esat reikalingi Lietuvai. Ir šiandien – ne mažiau kaip kadaise." Profesorius džiaugėsi LPKTS ir Tėvynės sąjungos spendimu jungtis. O kalbėdamas apie tautos dvasią apgailestavo, kad įsigali nedrąsumas, mūsų dvasia ir mūsų garbė smunka. V. Landsbergis akcentavo Karaliaučiaus demilitarizavimo svarbą – tai yra Lietuvos saugumo garantas. "Taip gera būti čia, kur susirenka tikra Lietuva", – sakė jis baigdamas kalbą.

(keliamo į 3 psl.)

Šventės akimirka

Vytauto Kulikausko nuotr.

Čia – visa Lietuva

Atsivėrus nuostabiam panoraminiam vaizdui nuo kalno gėlėmis, šermukšniais ir kilimais nuklotu keliu eisena nusileido į Dubysos slėnį ir įžengė pro vartus su užrašu: "Kelias tiems, kuriems neleidu". Jau iš tolo visus pasitiko skambus renginio vedėjos Danutės Vizbarienės balsas. Stadioną papuošė vėliavos, sustatytos į virš scenos esančius specialius stovus, o karštos rugpjūčio saulės nutviekstame slėnyje išsiskleidė visa Lietuva – įsitaisė būreliais aplink lenteles su Lietuvos miestų ir miestelių pavadinimais.

ritizanų vadą Ajensą Stefansą – uždegti aukurą. Sugiedojus Lietuvos himną, audringai aidint plojimams pakelta sąskrydžio vėliava.

Kad ištirptų nuoskaudos

"Ką pasakysiu Motinai? Ką pasakysiu? – Ėjom ir eisim, ėjom ir eisim į laisvę", – nuskambėjo skaitovių žodžiai, skirti visoms Motinoms. Gražią meninę programą parengė LKD Birutės karininkų šeimų moterų draugijos narės: solistė Vita Karvelytė atliko dainą "Tekta teka", birutietės deklamavo A. Miškinio eiles. Buvo perskaity-

nimų vis dar pavargęs. Tu tik-tai mažas daigelis, tu nežinai, kas esi. Augo mūsų sodybos gale Kampinė obelis. <...> Ji džiugino savo obuoliais trijų kartų vaikus ir senelius. Ak, kaip jie, palaikyti daržinės šiene, kvepėjo avietėmis. Šį kvapą jutau šaltą Sibiro žiemą barake, prie geležinio pečiaus, ir mintyse svajoju dar paragauti to stebuklingo vaisiaus. <...> Tu, obelėle, esi anos Kampinės obelies dukra. Tu esi mažas daigelis... <...> Tu išaugsi didele galiūne. <...> Maitink, galinga obelie, mūsų vaikaičius nuostabiais savo vaisiais, maitink gėriu, Tėvynės meile ir vie-

LPKTS pirmininko dr. Povilo JAKUČIONIO kalba, pasakyta Ariogalos sąskrydyje “Laisvės ugnis – ateities kartoms”

(atkelta iš 1 psl.)

Mūsų nepakantumas šioms blygėms turi būti tolygus buvusiai neapykantai okupantams. Nes abi jos vienodai žiaurios ir pavojingos ir valstybės pagrindams, ir tautos šaknims. Nusikalstamumas ir žalingi įpročiai gali panaikinti mūsų iškovojimus ginant Laisvę ir Nepriklausomybę.

Keturi teisėjai, septyni diplomatai, keli muitininkai, dėl korupcijos netekę pareigų – tai tik ledkalnio viršūnė. Atkreiptinas dėmesys į tai, kad visi jie – uždarų struktūrų atstovai. Patys save reguliuoja ir vienas kitą dangsto. Žemėtvarkininkai, miškotvarkininkai pasisavino daugelio tremtinių žemę ir mišką. Uždara balta dumblyje ir puva. Kauno Holdinge dirgo 81 mln. litų ir teismas kaltų per 5 metus nerado.

Ileisti tyro vandens, įpūsti gryno oro yra pirmiausia politikų pareiga. Dabartinė opozicija to nepajėgia padaryti. Reikia visu rimtumu ruošti ateinantiems rinkimams. Reikia telkti ir konsoliduoti dešiniąsias patriotines jėgas. Prie to prisideda, gal ir lemiamą reikšmę turi prasidėjusios derybos tarp Tėvynės sąjungos ir Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjungos dėl jungtinės vienin-

gos organizacijos kūrimo.

Gaila, kad ne visi buvę politiniai kaliniai ir tremtiniai supranta šios sąjungos pozityvią reikšmę Lietuvos valstybės ir jų pačių gyvenimui ir priešinasi. Mes, visi čia esantys ir nesantys, turėtume skatinti šią sąjungą, o ne ieškoti priekabių.

Reikia ne tik patriotinių jėgų, bet ir visos lietuvių tautos konsolidacijos. O ji negalima be teisingumo. Netvirtas būtų tautos ateities pamatas! Mes nekerštaujaime. Mes reikalaujame įvardyti lietuvių tautos genocido vykdytojus ir atiduoti juos teismui. Reikalaujame atsakymo į klausimus, kodėl Laisvos ir Nepriklausomos Lietuvos prokurais ir teismai neteisai KGB šnipų-išdavikų, kodėl paleidžia OMON-ininkus ir stribus, o kai kuriuos Lietuvos partizanus nereabilituoja, pasmerkia remdamiesi vien KGB sukurtomis bylomis.

Mielieji, liepos pabaigoje ir rugpjūtį minime keletą reikšmingų datų. Ir kruvinų, ir gėdingų, ir džiugių. Tarp jų – ne tik kruvinos Lietuvos pasieniečių žudynės Medininkuose ar gėdingas “Stalino saulės” parvežimas 1940 m., bet ir paskutinio svetimo karavio palydėtuves per Rytų

sieną visiems laikams.

Šiomis dienomis į Vorkutą išvyksta Lietuvos delegacija paminėti kalinių sukilimo 29 šachtoje 50 metų jubiliejaus. Delegacijos sudėtyje buvę politiniai kaliniai Rimvydas Racėnas, Juozas Butrimas, Antanas Stasiškis ir kiti.

Džiaukimės, kad jau turime stiprią kariuomenę, kad jau gausime NATO ir ES globą ir paramą. Bet neleistina silpninti teritorinės gynybos mažinant Krašto apsaugos savanorių pajėgų ir aktyvųjų kariuomenės rezervą. Sveikinkime narystę ES, bet stipriau rūpinkimės tautos identitetu, savasties išsaugojimu.

Džiaukimės, kad stiprėja skautai, ateitininkai ir kitos jaunimo, ateistinė ir kitos organizacijos. Būkime su jais kartu, padėkime jiems, perduokime savo patirtį, kaip ir čia, Ariogaloje.

Linkiu visiems geros sveikatos, optimizmo, gerų, tautai reikalingų darbų!

Dėkoju šio 13-ojo sąskrydžio organizatoriams Danutei ir Antanui Vizbarams, Kauno apskrities administracijai, Raseinių savivaldybei, Ariogalos seniūnijai ir visiems rėmėjams.

Dėkoju LR Vyriausybei už svarią finansinę paramą.

Ėjom ir eisim į laisvę

(atkelta iš 2 psl.)

Po garbingiausių svečių sveikinimo kalbų sąskrydžio dalyviai išvydo Lietuvos kariuomenės motorizuotosios pėstininkų brigados “Geležinis vilkas” Garbės sargybos kuopos būrio (vadas vyr. lt. M. Burniauskis) parodomąją programą. Koncertavo Vakarų karinės apygardos pučiamųjų orkestras iš

Klaipėdos (vad. P. Memėnas), tremtinės sūnus Romas Dambrauskas. Kūrinis atliko per dvidešimt meninių kolektyvų – chorų, ansamblių – iš visos Lietuvos, atlikėjai – Nacionalinės filharmonijos solistas Danielius Sadauskas ir kiti.

Ilgai dar tęsėsi pasisakymų, dainų, poezijos ir prisiminimų valandą, vyko žai-

dimai, atrakcionai, loterijos, iki vėlaus vakaro netilo pokalbiai prie bendrų vaišių stalų. Nakties tamsai apgaubus slėnį suliepsnojo didžiulis laužas – šildydamas širdis, kviesdamas nepamiršti ir lygiai po metų visus likimo draugus čia, po Ariogalos mėlynu dangum, vėl susitikti.

Autorės nuotraukos

Eisena Dubysos slėnio link

Įvykiai, komentarai

Jonas BALNIKAS

Teisybės iliuzija

Visa žiniasklaida, prezidentūros patarėjų korpusas, pats Prezidentas, Seimo pirmininkas, įvairių Seime sukurtų “tyrimo” komisijų atstovai, valstybės saugumo pareigūnai (beje, jau gyvenantys savo valdžios pasikeitimo nuotaikomis), nepaisant karštos vasaros, be perstojo ėmė kalbėti apie korupcijoje paskendusius valdininkus, teisėjus, netgi diplomatus. Pats Valstybės saugumo departamento vadovas Mečys Laurinkus prakalbo, kad į korupcijos skandalus yra įsipainioję ir aukšto rango politikai. Tiesa, jau kitą dieną išsigandęs VSD šefas paneigė tokias prielaidas. Tai ir suprantama. Juk nėra ko kirsti šakos, ant kurios pats sėdi, tuo labiau kad jau rengiasi vykti į Madridą atstovauti Lietuvai Ispanijoje. Vis labiau susidaro įspūdis, kad skandalai dėl valdininkų “teisėtai” įsigytų žemės sklypų gražiausiose ir pelningiausiose Lietuvos vietose, Nacionalinės mokėjimo agentūros skiriamų ES SAPARD lėšų apsuksiams sukčiams, teisėjų pagalbos kontrabandininkams, netgi diplomatų kyšininkavimo tėra tik dūminė uždanga, specialiai sukeltas triukšmas siekiant nuraminti visuomenę dėl valdininkų, o ypač teisėsaugos pareigūnų korupcijos ir nepajėgumo bei noro susitvarkyti su įvairiausių finansinių aferų organizatoriais bei vykdytojais. Kad teisėjams nė motais tas išpūstas antikoruacijos burbulas, akivaizdžiausiai parodė teismo nuosprendis dėl nusikalstamo Investicinio Kauno holdingo kompanijos (KHK) sukčių veiklos. Jie nuo 1993 m. balandžio iki 1996 m. birželio surinko iš patiklių žmonių per 344 milijonus litų ir liko įsiskolinę penkiolikai tūkstančių indėlininkų daugiau kaip 81 mln. litų. Tų pinigų neįmanoma atgauti, nes prieš prasidedant garsiojo koncerno EBSW, kuriam priklausė Kauno holdingo kompanija, griūčiai iš viso kompanijos turto teliko kompiuteris, spausdintuvas, seifas, kelios aplūžusios spintos, leidimų aparatas ir dar panašus “turtas”. Nusikalčiai ir sukčiai, išvilioję iš žmonių paskutines santau-pas, išvengė atsakomybės ir jiems teismo sprendimu nė plaukas nuo galvos nenukrito, o pats EBSW koncerno

vadovas Gintaras Petrikas, 1996 m. siekęs net Seimo nario vietos ir mokėjęs gyventojams už jį paremiantį parašą po 5-15 litų, dabar slepiasi kažkur Amerikoje ir ramiai laukia senaties termino, kuris baigsis jau šį rudenį. Dabar dar kartą pajutę savo nebau-džiamumą sukčiai, apvogę tūkstančius žmonių, jau kėsina-si į valstybės biudžetą falsifikuodami PVM dokumentus, gviešiasi net į SAPARD pinigus. Negalima sakyti, kad aferistai nenumatė iš anksto galimų pasekmių (nors jos, esant dabartinei padėčiai, mažai tikėtinos), iš anksto pasirūpino, jog taptų vos ne socialiai remtiniais ir didžiulius turtus, žemės sklypus, prabangius rūmus perrašė savo giminėms bei statytiniams. Iki šiol nei Seimas, nei Vyriausybė, nei Prezidentas nepadarė nieko, kad dėl dirbtinai sukeltų bankrotų milijoninės lėšos neatitektų sukčiams. Dar daugiau, Seimo pirmininko pavaduotojas Vytenis Andriukaitis ir jo partijos bičiulis Seimo Teisės ir teisėtvarkos komiteto pirmininkas Aloyzas Sakalas visai Lietuvai girdint ir matant aiškino, jog patys žmonės buvo kalti, nes norėdami greitai praturtėti patikėjo savo santau-pas vagių įsteigtoms kompanijoms. V. Andriukaitis dėl tų investicinių kompanijų “veiklos” kaltino buvusio premjero G. Vagnoriaus Vyriausybę. Tačiau EBSW ir KHK klestėjimo laikai ir aferos labiausiai klestėjo kaip tik “šlovingosios” LDDP valdymo metais. Kaip tik tada G. Petriko sukurta EBSW grupė kontroliavo Lietuvos valstybinį komercinį banką, kurio valdybos pirminku ir buvo pats G. Petrikas, susišlavęs 74 milijonus litų kreditų. Savaime suprantama, šis valstybinis (!) bankas žlugo.

Gal todėl, kol Prezidentas ir Seimo pirmininkas piktinosi dėl valdininkų piktnaudžiavimo tarnybos ir beveik neslepia korupcija, valstybės vairą perima ne tik “didysis gelbėtojas” premjeras A. Brazauskas, bet ir vis labiau agresyvjantis Seimo Ekonomikos komiteto pirmininkas Viktoras Uspas-kichas. Jam jau maža Kėdai-nių, Panevėžio ir vos ne pusės Lietuvos. Lietuvos ir Rusijos oligarchas jau užsimojo tvarkyti visos Lietuvos reikalus ir diktuoja savo sąlygas.

(keliamą į 4 psl.)

Ivykiai, komentarai

Teisybės iliuzija

(atkelta iš 3 psl.)

Pirmiausia dėl alkoholio įmonių, ypač "Stumbro" gamyklos, privatizavimo. Kėdainių feodas siekia, kad "Stumbras" atitektų rusų mafijos valdomai Latvijos "Latvijas balzams" bendrovei. V.Uspaskicho pareiškimai ir jo vadovaujamo Seimo komiteto išvados rodo, kad jis diktuoja visas sąlygas ir Prezidentui bei Vyriausybei. Tariamai areštuoti savivaliautojų pasiglemžti sklypai jau rodo, kad tai yra paprasta "pakazucha", nes pats V.Uspaskichas pareiškė, jog esąs bene didžiausias Lietuvos žemvaldys. Pasirodo, jo žmonos bei kitų artimiausių giminių vardai įvairiose Lietuvos vietose oficialiai įregistruota apie 1,5 tūkst. ha žemės. O kiek neįregistruota? Pats V.Uspaskichas sakė nežinąs, kiek pinigų yra skyręs žemei pirkti... Tikrai pažymėjo, kad sklypus nupirko iš privačių asmenų dar prieš tapdamas Seimo nariu.

Vilčių nedaug

Kol visa žiniasklaida, laikraščiai, radijas ir televizija nuo ryto iki vakaro pranešinėjo apie prancūzų aktorės Mari Trentinjan mirties Vilniuje aplinkybes ir jos sugyventinio Bertrano Kanta suėmimą, buvo sąmoningai nutylėta apie kur kas svarbesnius dalykus. Konkrečiai – apie Briuselyje paskelbtą Europos Komisijos pranešimą apie būsimųjų ES valstybių pasirengimą naudotis ES struktūrinių fondų parama. Tame pranešime nedviprasmiškai užsimenama, kad Lietuva nėra pasirengusi naudotis ES fondų parama. Nėra abejonės, kad po kilusio skandalo Nacionalinėje mokėjimo agentūroje dėl SAPARD pinigų skyrimo aferistams ES priekaištai

Žinios iš Seimo

Bobelininkai ir vagnorininkai - viena komanda?

Politinės partijos "Lietuvos krikščionys demokratai" (LKD) ilgalaikės pastangos tapti dešiniųjų vienytoju ir centru gali būti "vainikuotos sėkme": ji pareiškė apie ketinimus vienytis su Nuosaikiųjų konservatorių sąjunga (NKS). Perspektyvos bendradarbiauti su kitomis centro dešiniosiomis partijomis jau aptartos bendrame šių partijų vadovybių posėdyje. Tartis dėl bendros veiklos partijas skatina artėjantys Seimo ir Europos Parlamento rinkimai. Dabar LKD Seime turi tris, NKS - vieną vietą. Jie dirba Mišrioje Seimo narių grupėje.

Neoficialūs šaltiniai Seime skelbė, kad G.Vagnorius ir jo vadovaujami nuosaikieji konservatoriai šlietęsi prie Tėvynės sąjungos, bet atrodo, kad į šią organizaciją G.Vagnoriui keliai laiku užblokuoti. Ypač buvusio konservatorių lyderio V.Landsbergio, kuris dabar vadovauja Partijos politikos komitetui.

NKS susikūrė 2000-aisiais, po pra-

Lietuvai dėl jos administracinių gebėjimų dar labiau išaugo. Tuo labiau kad išryškėjo aiškiai nepakankamas dabartinės valdžios struktūrų pasirengimas priimant ES paramą.

Labai keistai šioje situacijoje nuskambėjo premjero A.Brazausko numylėtinės finansų ministrės Dalios Grybauskaitės aiškinimas, jog Europos Komisijos pranešimas dėl pasirengimo naudotis struktūrinių ES fondų parama tėra tikrai bendrojo politinio pobūdžio pastabos. Finansų ministrė teigė, jog Europos Komisijos priekaištai Lietuvai yra "tiesiog ne visiškai tikslūs", o Lietuva yra gerai pasirengusi priimti ES paramą. Esą jau įkurta pakankamai kontrolės mechanizmas, kurie prižiūrės ES pinigų srautus ir kontroliuos, kaip panaudojami gaunami pinigai. Tuomet SAPARD ir kitų ES fondų milijonus nebus taip lengva grobti, nes už tai grės atsakomybė... Kokia tai atsakomybė, galima spręsti iš to, jog dar nė vienas valdžios sukčius neatsidūrė ir vargu ar atsiders už grobį.

Kaip pabrėžė Tarptautinės visuomeninės organizacijos "Transparency International" ekspertas Aleksandras Dobryninas, tyrimais nustatyta, kad valdininkams siūlomo kyšio vidurkis siekia 1325 litus, o apie 60 proc. žmonių yra pasirengę duoti kyšį. Tai rodo, jog korupcija yra laikoma nebaudžiama. "Transparency International" organizacijos tyrimai rodo, kad net 100 proc. duotų kyšių pasiteisina Žemės ir kito nekilnojamojo turto kadastro ir registro valstybės įmonėje. Tad pakankamai aišku, jog ir įstojus kitais metais į ES "pragmatiškiems" socdemų veikėjams atsivers dar viena aukso gysla. Nes, kaip pažymėjo žinomas Lietuvos žurnalistas S.Gudavičius, iki dabartinių valdžios pareigūnų sąžiningumo tiesiog dar taip toli kaip iki pasaulio krašto...

laimėtos politinės kovos nuo Tėvynės sąjungos atsiskyrus G.Vagnoriaus bendraminčių grupei. G.Vagnoriaus sugrįžimas į Tėvynės sąjungą būtų neįmanomas ir dėl kitų priežasčių: pas konservatorius grįžta politikai, kažkada iš jos pasitraukę protestuodami prieš G.Vagnoriaus politiką. Tai L.Andrikenė, V.Žiemelis, kurie į Tėvynės sąjungą įsilietų su Dešiniųjų sąjunga.

Krikščionių demokratų mėginimas jungtis su nuosaikiais konservatoriais gali paskatinti K.Bobelio partijos byrėjimą. Mat savo lyderio K.Bobelio politika ar G.Vagnoriaus draugija nepatenkinti krikščionys demokratai turi alternatyvų dešiniųjų partiniuose sparnuose. Ypač viliojanti yra atsinaujinusios Tėvynės sąjungos (TS) Krikščioniškųjų demokratų frakcija, kuriai vadovauja buvusi ministrė I.Degutienė. Žinia, kad su Tėvynės sąjunga jungsis ir Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjunga bei šliesis kitos patriotinės organizacijos, turėtų dar labiau sustiprinti TS Krikščioniškųjų demokratų frakcijos pozicijas.

Ingrida VĖGELYTĖ

Gana raminamų šūkių

Prireikus gydytojai pacientui prirašo raminamųjų vaistų. Dar dažniau kas nors iš šalies "prirašo" organizacijoms ir asmenims visuomeninėje veikloje raminamų šūkių, pažiūrų į tam tikrą padėtį. Būna, kad žmonės ir patys sau patogias pažiūras pritaiko. Trumpam naudinga nusiraminti, susidariusią padėtį ramiai apsvarstyti, kad neįsiveltume į neapgalvotą kalbą ar veiklą. Tačiau šūkių ar pažiūros stabdo veiklą, kai veikti būtina, ar prabilimas, kai tyla žalinga, neturėtų pasidaryti gyvenimo ar veiklos filosofiniais rodikliais. Ar nereikėtų peržiūrėti šūkių bei vyraujančias pažiūras komunizmo aukų ir jas mininčių asmenų bei organizacijų "Juodojo" Birželio ir tradicinių sąskrydžių Ariogaloje progomis? Svarstyti, pavyzdžiui, ar kilnūs gedulo ir vilties šūkių nėra virtę į "raminamuosius vaistus". Gal jie neleistinai per ilgai ramina veiklą ir stabdo ryžtą, ryžtingą kovą už tiesą, už teisingumą, už aiškų ir taiklų žodį, už tuos, kurių lūpas užčiaupė Arktikos šaltis ar kulka KGB bei strībų rūsiuose? Ar liudėjimas, paminėjimas, susitikimas nepaprastuose, puikiuose ir išpūdinguose tradiciniuose sąskrydžiuose Ariogaloje negali tapti tik maloniais susitikimais? Juk yra puiki proga su nauju užsidegimu pasisemiant jėgų vieniems iš kitų užsimoti kovoti už tiesą užsibrėžiant planus visiems metams, iki kito sąskrydžio.

Kaip matome, nei gedulas, nei viltis, nei atleidimas Lietuvos priešams dar nepastatė paminklo komunizmo aukoms. Dėl lietuvių tautos išskirtinai herojiško istorinio pasipriešinimo tironijai toks paminklas veik privalomas kaip išpėjimas visai žmonijai. Gedulas ir viltis neišvadavo iš Vilniaus KGB rūmų rūsio ten nužudytų politinių kalinių, partizanų, rezistentų (beveik 1000 palaikų). Tautos didžiųjų moterų kaulai tūno lyg malkos, sukrautos poroje kalėjimo kamerų. Gy-

vi išlikusieji išėjo, o nužudytieji taip ir liko įkalinti. Nejaugi jie nėra užsitarnavę laidotuvių maldų ir linkėjimų "Ilsėkitės ramybėje šventoje Lietuvos žemėje, kurią jūs taip mylėjote"?

Jau keletą klausimų reikiamu metu vėl iškėlė Antanas Terleckas "Laisvame laikraštyje" (2003 05 22, Nr.11), atvirame laiške Prezidentui R.Paksui. Tikėtina, kad ir kiti rezistentai su įstaigomis ir institucijomis prisidės prie iššūkio išvaduoti tautos didvyrių kaulus iš KGB rūsių. Teko girdėti įvairių užtęsto įkalinimo patiesinimų. Esą pirmiausia reikia suprojektuoti paminklą. Ateis eilė ir jam. Bet ar nereikėtų pirmiausia pagarbiai palaidoti tuos kaulus? Esą negalima juos pagarbiai laidoti, nes tarp jų gali būti ar yra "žydšaudžių" kaulų. A.Terleckas teisingai nurodė, jog buvusiuose nacių konclageriuose gulę kaulai – ne vien žydų. Ten yra ir kitų tautybių aukų, ir dargi įvairaus "nusikaltėliško elemento" kaulų. Tačiau prie visų paminklų ir žydai, ir kiti deda vainikus. Pagaliau, jei pradėsime rūšiuoti nužudytųjų kaulus, kas nors gali sugalvoti užtęstas laidotuves pateisinti reikalaujant, kad būtų išaiškinta, kurie yra nužudyti lietuvių, kurie rusų, kurie žydų ar kitų tautybių NKVD-istų ar KGB-istų žudikų. Atrodo, jau metas būtų visiems bažnyčiose, prie kryžių ar minutės tyla renginiuose pagarbiai minintiems žuvusiuosius supykkti ir pareikalauti tiesos ir teisingumo. Tiesa ir teisingumas kada nors laimės, žinoma. Tačiau norint, kad jis laimėtų mūsų akyse, privalome įdėti ir savo pastangų. Tad griebkime tiesiogiai ar netiesiogiai susijusius Respublikos pareigūnus už politinių atlapų ir kratykime tol, kol bus atkreiptas dėmesys, jog būtina pagerbti mūsų tautos didvyrius. Išvadavus aukų kaulus iš KGB rūsių, bus galima greičiau išvysti paminklą visoms pasipriešinimo su tironija aukoms.

Vilius BRAŽĖNAS

Parama šeimoms

Tą dieną Kauno savivaldybėje klebėjo vaikai. Suvažiavo tėveliai su trimis, keturiomis ir daugiau savo atžalų susitikti su išėivijos lietuviu, remiančiu gausias lietuvių šeimoms. Tas radaris - p. Jonas Petras Kedys. Jo žodžiais tariant, žmonės, kuriems rūpi tautos išlikimas ir jos ateitis, privalo padėti daugiavaikėms šeimoms. Į renginį atvyko tris, penkis vaikus auginančios šeimos iš Kauno, Ramyga-

los, Ukmergės, Širvintų, Tauragės, Vilkaiviškio, Raseinių, Biržų, Mažeikių, Telšių, Skuodo, Klaipėdos, Jurbarko miestų ir rajonų. Penkiolikai šeimų buvo įteikta po 1,5 tūkst. litų.

Zenonas ŠIAUČIULIS

Autoriaus nuotr. trys daugiavaikės šeimos: (iš kairės) Basijokų iš Ramygalos - 3 vaikai; Šiudeikių iš Sedos - 5 vaikai; Grigaičių iš Tauragės r. - 4 vaikai

Iš albumo "Sibiro Alma Mater" puslapių

Noras mokytis buvo begalinis

Baigiau du Dainavos pradinės mokyklos skyrius. Mes buvome pirmieji, patyrę didįjį trėmimą. Altajaus kraštas, Smolensko rajonas, Katunoko kaimas ant sraunios kalnų upės Katunės kranto. Už penkių kilometrų tekėjo plačioji Obė. Atėjus rudeniiui iš miško barakų persikėlėme į kaimą, nes jie buvo sukalti tik iš lentų: pro plyšius švietė saulė, švilpė vėjas. Užėjus lietui braidžiodavome per purvą, nes grindų visai nebuvo. Tai gi rugsėjį pasitikome prisiglaudę pas vietinius gyventojus rusus.

Kalbos dar nemokėjau, bet noras mokytis buvo begalinis. Su Lietuvos žemės ūkio akademijos rektoriaus prof. Vinco Vilkaičio dukra Audange nužygiavome į kaimo septynmetės mokyklos antrašą klasę. Jau buvo prabėgęs mokslo metų mėnuo ar daugiau. Pirmą dieną rašėme diktantą. Abi su Audange gavome po vieną, nes nemokėjome raidės "э", vietoj jos rašėme "e". Tarpusavy kalbėjome lietuviškai, tai grįžtančias į namus kaimo vaikai mus gerokai apkūlė.

Atėjo žiema. Į mokyklą negalėjome eiti, neturėjome "pimų" (veltinių), be jų - nė žingsnio iš namų. Audą su tėvais išvežė į tolimąją Jakutiją. Mano "studijos" baigėsi. Per tris žiemas išmokau kalbėti ir rašyti rusiškai, o vyresnė sesuo lietuviškai padiktavo diktantą. Mama nupirko "pimus" ir aš vėl lankiau mokyklą. Mūsų klasė buvo antrame aukšte (taip pertvarkyta cerkvė), sienos nubaltintos kalkėmis. Vaikai jas rankomis nutrindavo ir į mus pažvelgdavo šventųjų veidai. Gal dėl to mokslas ėjosi kaip iš pypkės. Kartu su manimi mokėsi Vytautas Šibaila. Jis buvo vyresnis ir Lietuvoje jau baigęs keturias klases. Abu buvome "otličnikai". Užsimezgė ryšys su Lietuva. Gavome pirmuosius

laiškus iš giminių, atsiųsdavo laikraščius. Perskaitytus sukarpydavau, susiūdavau į storą sąsiuvinį ir tarp eilučių galėjau rašyti. Ketvirtoje klasėje rašėme rašinėlius. Vieną mano rašinį siuntė net į Maskvą, į konkursą. Matyt, įvertino labai gerai, nes kovo pabaigoje už gerą mokslą gavau visą maišą sušalusių bulvių. Kai su mama rogutėmis vežėme "prizą" - nuo kaitrių saulės spindulių bulvės atsilėdo ir pro maišą sunkėsi skystis. Tada bulviniai blynai pasirodė skanesni už visus pasaulio tortus, nors keptuvę tepė tikriausiu batų tepalu, pirktu Katunoko krautuvėleje.

Gegužę baigėsi mano "studijos", nes kartu su Dzikienės šeima nusprendėme bėgti į Lietuvą. Nors sunkiai, bet į Lietuvą sugrįžome. Ap-sistojome Dotnuvos apylinkėse. Teko slapstytis tai vienur, tai kitur išsibarsčius po visą Lietuvą. Dabar jau nemokėjau rašyti lietuviškai. Mokiausi iš laikraščių, rečiau - iš knygų. Vėliau padėjo kaimynystėje gyvenantis Antanas Burneika. Jis tuo metu mokytojavo Dotnuvoje. Įstrigo atmintyje diktantas apie Simoną Daukantą, pėsčiomis ėjusį į Vilnių mokslo semtis.

Po metų mama ir sesutė įsigijo pasus. Sesė išvyko į Kėdainius, pradėjo lankyti vakarinę mokyklą. Aš mokiausi Dotnuvoje, lankiau pirmąją gimnazijos klasę. Buvau nepaprastai laiminga. Pradėjau rašyti eilėraščius. Kūrybai įkvėpė Lietuvos partizanų dainos, tėviškės pievų grožis. Dažnai parašydavau ir į gimnazijos sienlaikraštį.

Prabėgo keturi mokslo mėnesiai. Žiemos atostogos. 1949 metų sausio 6-oji atrodė kaip ir visos mokslo metų dienos. Vėl susirinkome į gimnaziją, pasidalinome

atostogų įspūdžiais. Po antros pamokos mane pakvietė pas gimnazijos direktorių. Dar buvau nepasiėmusi moksleivio pažymėjimo, tad ramiai nuskubėjau į jo kabinetą. O čia - stribas. Jis atsiklausė direktoriaus, ar gali mane palydėti, ir išsivedė. Neleido net atsiveikinti su klasės draugais. Vežė tiesiai į Kėdainių areštinę. Ten jau buvo mama ir sesuo. Po dviejų savaitių tardymų nuvežė į Vilniaus Lukiškių kalėjimą. Visas tris išskirstė į atskirus korpusus. Kadangi buvau nepilnametė, patekau į mažamečių nusi-kaltėlių kamerą.

Ten sutikau ir savo likimo draugį. Su viena jų ir dabar susitinkame. Tai - Danutė Miliauskaitė-Čekanauskienė, kilusi iš Merkinės (dabar gyvena Alytuje) pabėgusi iš Krasnojarsko krašto, ir Valytė Krikštolytė, pabėgusi iš Kemerovo srities. Kameroje buvo ir mažametės "kriminalinės nusikaltėlės" - lenkaitė ir žydaitė. Į kamerą ateidavo saugumietis "auklėtojas", atnešdavo rusiškų laikraščių, knygų, skaitė "įtikinančias" paskaitas. Mes Morzės abėcėle susikalbėdavome su politiniais kaliniais. Jie mūsų labai gailėjo. Kai juos išvesdavo pusvalandžiui pasivaikščioti, mums prižiūrėtojai liepdavo plauti jų kamerų grindis. Politiniai palikdavo mums maisto likučių. Kartą eidama plauti kamerų tarpdu-ryje sutikau mamą, ji išspraudė man į rankas iš duonos padarytą rožinį.

Po tardymo mus išmėtė po visą srietą... Mamą - į Šilutės lagerį, seserį - į Irkutsko srities Taišeto lagerį, mane - etapais per kalėjimų persiuntimo punktus. Po dviejų mėnesių vėl išvydau Altajaus kalnus. Atvežė į Smolensko rajono sovchozą "Altaj". Ten mane sutiko

priglausti lietuvių šeima - Ivaškevičiai nuo Krakų.

Dirbau įvairius ūkio darbus, nors buvau nepilnametė. Mano bendraamžės lietuvaiteš mokėsi septynmetėje mokykloje. Kas rytą eidama į darbą girdėjau skambutį, šaukiantį į klasę, tik jis buvo skirtas ne man. Grįžusi iš darbo eilėmis liejau į sąsiuvinį posmą po posmo. Kaip sugebėjau, kaip diktavo širdis. Sąsiuvinį slėpiau už veidrodžio, bet kartą jo neberadau. Jį sudegino šeimininkė bijodama vėl patekti į kalėjimą. Paverkti ar pasiguosti nubėgdavau pas mokytoją Klumbienę, kurios dukra studijavo Bijsko pedagoginiame institute. Ji papasakojo apie mane Bijske gyvenančią Indriūnų šeimai, neseniai grįžusiai iš lagerio Jakutijoje. Gerai širdi Vidai Indriūnaitei-Masiulienei manęs pagailo. Laiškais susitarėme rašyti į Altajaus spec. komendantūrą. Prašiau, kad išleistų mane gyventi į Bijską, pas gimines. Vida prašė, kad jų "giminaitėi" leistų pas juos gyventi ir mokytis. Net kelis mėnesius reikėjo laukti atsakymo. Leidimą gavau! Artėjo 1952 metų pavasaris. Nors dieną saulutė skleidė spindulius, naktimis spaudė šaltis. Iš Klumbienės įsigijau puspal-tuką, pasiūtą iš lietuviškos antklodės, susikroviau savo "turta" į medinį lagaminėlį ir išvažiavau į Bijską su didele viltimi mokytis. Pas Indriūnus pasijutau tarsi jie būtų artimiausi mano giminės. Visi mieli, globojo mane, o aš padėjau auginti tremtyje gimusį Vidos sūnelį Arūną. Vida patarė eiti į vakarinę mokyklą, tačiau mokslo metai ėjo į pabaigą. Lietuvoje buvau pasimokiusi tik vieną semestrą, vėliau - trejų metų pertrauka. Reikėjo apsispręsti, į kurią

klasę galėčiau eiti. Jokių mokslo dokumentų neturėjau, todėl iš lietuviškos gimnazijos pirmos klasės nusprendžiau šoktelėti į šeštąją rusų vakarinės mokyklos klasę. Mokytis padėjo Vidos vyras Algirdas Masiulis ir jos tėtis, gerasis mano senelis, kuris suprato, kad nei geometrijos, nei algebros aš nesu "uosčiusi". Visas formules surašė, pakabino prie mano lovos ir pasakė: "Nori - miegok ar ne, o formules rytoj reikės mokėti". Ačiū Dievui, ryte senelis formulių manęs neklausinėjo, o jau kitą rytą galėjau ir pati viską išpyškinti. Vokiečių kalba sekėsi gerai, nors Lietuvoje mokiausi anglų kalbos. Dar metai - ir septynmetė baigta, o vasarą išlaikiau egzaminus į Bijsko medicinos mokyklą.

Mama su sesute jau buvo grįžusios iš lagerio atgal į tremtį, tą patį Smolensko rajoną. Kai medicinos mokykloje mokiausi antrus metus, jos atsikėlė pas mane į Bijską. Mokiausi ir dirbau infekcinėje ligoninėje iš pradžių kūrike, po to - sanitare, indų plovėja. Vasarą baigusi medicinos mokyklą ruošiausi dirbti ligoninėje medicinos seserimi, bet staiga gavau leidimą grįžti į Lietuvą. Tą pačią vasarą grįžau į tėvynę. Iš tremties jau buvo grįžusios ir mama, ir sesutė. Dirbau Jiezno rajone medicinos seserimi. Po to grįžau į Dotnuvą ir 10 metų dirbau ligoninėje medicinos seserimi. Ištekėjau, persikėliau gyventi pas vyrą, į Kauną. Dirbau Kauno infekcinėje ligoninėje. Į pensiją išėjau turėdama 37 metų darbo stažą.

Su Masiulių šeima, taip pat grįžusia į Lietuvą, tarsi artimi giminės bendraujame iki šiol.

**Birutė
KRIŠTANOVIČIŪTĖ-
KACILAUŠKIENĖ**

Dek, širdie...

Šią vasarą minime 105-ąsias žymios visuomenės veikėjos Marcelės Kubiliūtės gimimo metines. Ji gimė 1898 07 28 Rokiškio aps. Panemunėlio valsč. Tindžiulių kaime. Baigusi Panemunėlio prad. mokyklą įsidarbino Pandėlio klebonijoje. Vėliau su Juozu Tūbeliu atvyko į Panevėžį, kur laiko veltui neleidė - pradėjo rimtai mokytis. 1912 m. kartu su broliu Juozu išvyko į Vilnių. 1914 m. karo banga ją nubloškė į Voronežą, vėliau persikėlė gyventi į Peterburgą. Džiaugėsi Lietuvai paskelbus nepriklausomybę ir 1918 m. spalį grįžo į savo gimtąjį kraštą. Netrukus įsitraukė į pogrindžio veiklą. Daug pasidarbavo demaskuodama lenkų rengiamą sukilimą. Tuo metu ji pogrindyje redagavo "Nepriklausomos Lietuvos" laikraštį. Už nuopelnus slaugant suzeis-

tus Lietuvos savanorius Vyriausybė ją apdovanojo Vyčio Kryžiaus ordinu.

Lenkų saugumui pradėjus M.Kubiliūtę sekti, ji pakeitė pavardę į Elžbietos Benavičiūtės ir persikėlė gyventi į Kauną. Čia įstojo į Vytauto Didžiojo universiteto Humanitarinių mokslų fakultetą. Įsidarbinsi Lietuvos užsienio reikalų ministerijoje šifravo slaptus dokumentus, dirbo sekretore ir studijavo VDU.

Dirbdama M.Kubiliūtė palaikė ryšius su Vilniuje gyvenančiais lietuvišiais visuomenininkais. Labai nedaug turėjo laisvo laiko, tačiau aplankydavo artimuosius ir gimines, gyvenančius Panemunėlyje. Nesibaigančių darbų virtinė M.Kubiliūtę užgriuvo atgavus Lietuvai Vilnių. 1940 m. Lie-

tuva okupavus sovietams, M.Kubiliūtė išslapstė dalį slaptųjų dokumentų. Gal ne visi žino, kad ši drąsi mergina dalyvavo 1941-ųjų birželio sukilime, pasitraukusi į pogrindį priklausė Lietuvos laisvės kovotojų sąjungai. 1944 m. M.Kubiliūtė buvo suimta ir kankinama KGB būstinėje, vėliau perkelta į Lukiškių kalėjimą. Savo dienoraštyje rašė, jog Lukiškėse, palyginus su KGB rūsiais, ji jaučiasi lyg kurorte. Po teismo nuosprendžio buvo išvežta į Tiumentę, vėliau perkelta į Taborską.

Stiprybės tremtyje jai suteikė artimųjų laiškai. Į Lietuvą grįžo 1949 metais. Ir čia buvo ne rojus, kol gavo darbą ir rado kampeį, kur galėtų glaudintis. Marcelė Kubiliūtė mirė

M.Kubiliūtės portretas

1963 06 13. Vykdamas paskutinę jos valią, palaidota Rusų kapinėse, netoli savanorių kapų.

Feliksas MAŽEIKIS

Kazys STRAZDAS

Kuopos vadas ltn. Juozas Zurza-Karpis

Juozas Zurza gimė 1902 03 09 Ukmergės aps., Žemaitkiemio valsč., Zidros vienkiemyje, ūkininkų Stasio ir Barbaros (Serpauškaitės) Zurzų šeimoje. Stasio Zurzos pirmos santuokos šeimoje gimė trys sūnūs: Vladas, Juozas ir Petras. Juozas buvo tik ketverių metų, kai mirė motina ir liko našlaitis. Jis augo net su trijų tėvo santuokų vaikais. Paaugęs mokėsi. 1918 02 16 paskelbus nepriklausomą Lietuvą, reikėjo pašalinti bermontininkus, kurie trukdė nepriklausomai

vo apdovanotas dar keliais medaliais bei ordinais. Pasistatęs gautame sklype trobešius J. Zurza su šeima išsikėlė iš Širvintų miestelio ir 1937 m. pradėjo ūkininkauti bei dirbo Rimučių girininkijos eiguliu. Šeima gyvenimu buvo patenkinta. Vokiečių okupacijos metais J. Zurza ūkininkavo savo ūkyje ir dirbo Žibalų pieninės sargu.

1944 08 28-osios vakare, temstant, į jo sodybą atėjo penki sovietų kareiviai ar enkavėdistai ir išsivarė visą J. Zurzos šeimą. Vienas karei-

zanų būrį ir jam vadovavo. J. Zurzos-Karpio būrys iki 1945 m. pavasario priklausė J. Šibailos-Dieduko vadovaujamos Balninkiečių rinkt. pusk. A. Saugūno-Žaibo daliniui, vėliau – iki 1945 m. pabaigos – Balninkiečių rinkt. pusk. N. Liškausko-Beržo būriui, o nuo 1946 m. pradžios – Didžiosios Kovos apyg. (DKA) B rinkt. N. Liškausko-Beržo kuopai. J. Zurzos-Karpio būrys veikė Ukmergės aps. Balninkų, Kurklių, Širvintų, Šešuolių, Želvos, Žemaitkiemio valsčių ir

Balninkiečių, arba DKA B rinkt., partizanai 1945–1947 m. Pirmoje eilėje trečias iš kairės Juozas Zurza-Karpis

somos Lietuvos kūrimui, bei ginklu sustabdyti besiveržiančius raudonuosius bolševikus ir lenkus. Todėl J. Zurza, būdamas tik 17 metų, nedvejodamas 1919 06 20 stojo į Lietuvos kariuomenės kūrėjų savanorių gretas ir pateko į DLK Vytenio 9-ąjį pulką. 1921 07 04 išėjo į atsargą. Buvo pasiūstas į puskarininkų mokyklą. Jam buvo suteiktas puskarininkio laipsnis. Vėliau J. Zurza tarnavo Lietuvos ir Lenkijos pasienyje pasieniečiu policininku ir buvo Ukmergės šaulių rinkt. Širvintų šaulių kuopos aktyvus narys. 1922 m. J. Zurza susipažino su Maišiagalos dvarininko Čečiotaičio dukra Janina (g. 1904 m.). 1925 m. Širvintų bažnyčioje jie susituokė. 1927 01 14 gimė dukterė Genovaitė. Daugiau vaikų jie neturėjo. 1929 05 21 J. Zurza apdovanotas Lietuvos kariuomenės kūrėjų savanorių medaliu ir Širvintų valsč., Dailidžionių k., 15 ha žemės sklypu. Vėliau jis bu-

vis prasitarė, kad juos įsakyta sušaudyti. Priėjus krūmokšnius J. Zurza šoko bėgti. Kareiviai palikę moteris ėmė vyti ir šaudyti. Paliktos be priežiūros Zurzienė su dukra taip pat pabėgo. Rytui išaušus jos, pasikvietusios kaimynus, apieškojo visą mišką tikėdamos, kad ras jį sužeistą ar nušautą, bet niekur nerado. Pusę metų abi slapstėsi pas Vepriuose gyvenantį J. Zurzos tėvo brolių Vladą Zurzą (g. 1900 m.). Vėliau gyveno pas gimines Ukmergėje, Vilniuje bei Rygoje ir buvo partizanų ryšininkės. Po metų jos grįžo į namus, nes reikėjo pasikeisti pasą. Buvo žiauriai tardytos, bet paleistos ir pasai pakeisti. J. Zurzienė su dukra dažnai keitė gyvenamąją vietą ir todėl tremties išvengė.

Pasirinko partizano kelią

J. Zurza išliko gyvas ir pasirinko partizano kelią. Jis greitai subūrė vietinių parti-

Utenos aps. Alantos bei Molėtų valsčių teritorijose. 1944 m. pabaigoje kovėsi Ažumakio miško, o 1947 06 27 – Trakinių ir kitose kautynėse. 1945 m. kovo mėn. A. Saugūno-Žaibo ir J. Zurzos-Karpio būrių apie 50 ginkluotų vyrų apsisustojo Žemaitkiemio valsč., Berzgainių kaime. Prie jų prisijungė iš Berzgainių k. pusk. Vytautas Steponavičius-Žaltys ir Marijonas Bačianskas-Šernas ir davė vadams priesaiką. Būriai būdavo iki kuopos dydžio ir suskirstyti atskirais skyriais po 10–12 žmonių. Stovyklavimo vietos būdavo dažnai keičiamos. Iš Berzgainių Karpio būrys patraukė prie Ukmergės ir apsisustojo Antakalnio k. Tuo metu prie Ukmergės buvo sutrauktos didelės Balninkiečių rinkt. partizanų pajėgos, nes buvo planuojama pulti Ukmergę ir ten sunaikinti stribus, jų archyvą bei miliciją.

(B.d.)

LGGRTC Pasipriešinimo dalyvių (rezistentų) teisių komisija skelbia pretendentų rezistento vardui gauti sąrašą

Tęsinys

Elvyra Ana Janulevičienė-Muzikevičiūtė, ryšininkė, Varėnos aps. Merkinės valsč. 1948-1949 m.

Elena Janulienė-Dailidėnaitė, ryšininkė, Anykščių aps. Kavarsko valsč. 1946-1959 m.

Genė Judickienė-Judickaitė, ryšininkė, Alytaus aps. ir valsč. Dainavos apyg. Dzūkų rinkt. Žaibo būrys 1948-1950 m.

Danutė Judzinskienė-Miknytė, ryšininkė, Panevėžio aps. Ramygalos valsč. Rupūžėno, Blėkos būriai 1945-1948 m.

Anastazija Juodsnukienė-Krasnickaitė, ryšininkė, Prienų aps. ir valsč. 1944-1948 m.

Eugenija Kaleininkienė-Krulikaitė, rėmėja, Marijampolės aps. Kalvarijos valsč. Tauro apyg. Vytauto rinkt. Ažuolo būrys 1947-1948 m.

Salomėja Petronėlė Kantauskienė-Tomkutė, ryšininkė, Marijampolės aps. Iglirkėlių valsč. Tauro apyg. Geležinio Vilko rinkt. 1948-1952 m.

Saturninas (Saturnas) Katiorius (po mirties), partizanas, Ukmergės aps. Siesikų valsč. Vyčio apyg. Šarūno, Tankisto būriai 1945-1946 m.

Povilas Kaziūnas (po mirties), rėmėjas, Biržų aps. Vabalninko valsč. 1945-1948 m.

Emilija Kaziūnienė-Pašluostaitė (po mirties), rėmėja, Biržų aps. Vabalninko valsč. 1945-1948 m.

Jonas Kostyras (po mirties), partizanas, Raseinių aps. Girkalnio valsč. 1944-1947 m.

Uršulė Kraujalienė-Trinkūnaitė, rėmėja, Švenčionių aps. Saldutiškio valsč. 1945-1954 m.

Janina Kriogienė-Cicėnaitė, ryšininkė, Anykščių aps. ir valsč. Vytauto apyg. Liūto būrys 1946-1953 m.

Adelė Kryžauskienė-Varanauskaitė, ryšininkė, Marijampolės aps. Veiverių valsč. 1949-1953 m.

Pranas Kubilius (po mirties), pasipr. akcijų dalyvis, Kretingos aps. Gargždų valsč. 1945-1946 m.

Jonas Kuleševičius (po mirties), sukilimo dalyvis, Šakių aps. ir valsč. 1941 06 22-28

Kazys (Kazimieras) Litvinas (po mirties), rezervinis partizanas, Kretingos aps. Darbėnų valsč. 1948 04 – 1948 08

Stasys (Stanislovas) Lomsargis (po mirties), rėmėjas, Tauragės aps. Kvėdarnos

valsč. 1944-1947 m.

Apolionas Antanas Lubickas (po mirties), partizanas, Panevėžio aps. Smilgių valsč. Žalioji rinkt. 1945 01 – 1945 03

Elena Malūnavičienė-Satkauskaitė, pogr. spaudos platintoja. Panevėžio aps. Krekenavos valsč. 1945-1951 m.

Vladislovas (Vladas) Marmokas (po mirties), ryšininkas, Rokiškio aps. Panemunio valsč. 1944-1945 m.

Stanislovas Matonis (po mirties), partizanas, Trakų aps. Onuškių valsč. Avižos būrys 1945 01 – 1945 05

Jadvyga Narmontienė-Juškaitė, ryšininkė, Kretingos aps. Salantų valsč. Kardo būrys 1945-1953 m.

Liucija Norkienė-Šaulytė, pogr. spaudos platintoja, Šilutės aps. Švėkšnos valsč. 1946-1953 m.

Albinas Pajada (po mirties), partizanas, Rokiškio aps. Jūžintų valsč. 1944-1949 m.

Valerija Pajadienė-Nagurkaitė (po mirties), ryšininkė, Rokiškio aps. Jūžintų valsč. 1944-1949 m.

Albinas Palskis, karys, Varėna, Vietinė rinktinė 309 batalionas 1944 02 16 – 1944 05 15

Jonas Paskis (po mirties), sukilimo dalyvis, Rokiškio aps. Svedasų valsč. 1941 06 22-28

Benonas Palskys (po mirties), partizanas, Utenos aps. Vyžuonų valsč. 1944-1945 m.

Emilija Paškauskienė-Miknytė, ryšininkė, Panevėžio aps. Ramygalos valsč. 1945-1948 m.

Bronislava Pocienė-Gulbinaitė, rėmėja, Kėdainių aps. ir valsč. Prisikėlimo apyg., Žalioji rinkt. Vilko būrys 1944-1952 m.

Vaclovas Popas (po mirties), partizanas, Ukmergės aps. Žemaitkiemio valsč. Bebro būrys 1944-1950 m.

Ona Puodžiukienė-Augulytė, ryšininkė, Rokiškio aps. Kamajų valsč. 1945-1954 m.

Mykolas Ramančionis (po mirties), partizanas, Šiaulių aps. Radviliškio valsč. P. Petrylos būrys 1944-1945 m.

Jonas Ramoška (po mirties), ryšininkas, Zarasų aps. Dusetų valsč. 1944-1948 m.

(B.d.)

Atsiliepinimus apie šiuos kandidatus siųskite adresu: LGGRTC Pasipriešinimo dalyvių (rezistentų) teisių komisija, Gedimino 40, Vilnius. Pasiteirauti tel. (8-5) 2314157.

Netikėtai išduoti

Ūkininko Stepono Žibiko, gyvenusio Jackagalio k., Raguvos valsč., namuose tąkart vyko mirusios žmonos paminėjimas. Sodyba glaudėsi prie Raguvėlės miško, o jos šeimininkas buvo J. Valonio-Merkio būrio ryšininkas. Marytei Žibikaitei tada buvo 10 metų. Į svečius užsuko penki Merkio būrio partizanai, tarp jų - ir vadas. Visi buvo pakviesti prie stalo. Staiga atsidarė durys ir į virtuvę įgriuvo kareivis, kuris iš automato į šeiminingą paleido seriją šuvių. Partizanai atidengė atsakomąją ugnį. Jonas Šimėnas-Berželis ir Povilas Jonelis-Tuzas iššoko pro pirkios langą, bet pabėgti nepavyko - buvo pašauti. Marytė Žibikaite prisimena, jog Berželis buvo sužalotas į pilvą, kiti trys partizanai atsišaudydami išbėgo pro pirkios duris. Vienas jų - Kudirka buvo nukautas. Juozui Valoniui-Merkui ir Pajuodžiui-Radvilai pavyko pabėgti.

Tai buvo išdavystė. Tai liudija ir faktas, jog kareiviai buvo iškviesti iš Raguvos garnizono. Nukautųjų kūnus išgabeno į Raguvą, kur mies-

telio aikštėje jie buvo išniekinti. Tačiau naktį pavyko juos pavogti ir palaidoti Nevežnykų eiguvos miške.

Nepriklausomybės dienomis partizanų palaikai iškasiti ir perlaidoti Panevėžio kapinėse, partizanų kapavietėje. Tačiau perlaidoti tik dviejų palaikai - partizano J. Šimėno-Berželio ir P. Jonelio-Tuzo. Gal Marytė Žibikaite, kuri tada tebuvo dešimties metų vaikas, ir klysta, nes, mano žiniomis, partizanas, kurio slapyvardis Kudirka, buvo

Mačėnas nuo Troškūnų. Jis žuvo kitoje vietoje.

Gal yra žmonių, ką nors žinančių apie šį įvykį? Labai prašyčiau suteikti informacijos. Rašykite adresu: LPKTS Panevėžio skyrius, Sodų g. 39, Panevėžys. Arba skambinkite tel. (8-45) 466916.

Pridedu nuotrauką, kurioje įamžinti Merkio būrio partizanai. Sėdi (pasirėmęs) Albinas Milčiukas-Tigras, šalia - Povilas Jonelis-Tuzas, Jonas Šimėnas-Berželis, stovi su žiūronais - Juozas Valonis-Merkys.

Antanas ŠIMĖNAS
Laisvės kovų dalyvis

Kelionė tremtiniams!

Rugsėjo 13-16 d. kviečiame keliauti į Čenstochovą ir karalių miestą - Krokuvą.

1 diena: 7 val. Iš Vilniaus vyksime į Varšuvą (ekskursija po senamiestį, Karališkąjį rūmai, turgaus aikštė, XIV a. gynybinė siena, karališkasis parkas). Po to - į Čenstochovą (ekskursija po XV-XVIII a. vienuolyno kompleksą; nakvynė vienuolyne).

2 diena: Po rytinių šv. Mišių vyksime į Krokuvą (ekskursija po karalių rezidenciją - Vavelį ir Karališkąjį kelią, senamiestį; pramogos vandens atrakcionų parke; nakvynė viešbutyje).

3 diena: Vyksime į Veličkų druskų kasyklas (lankysime iki 150 m gylio šachtose įkurtas koplyčias ir požeminius ežerus), Karpatų kalnų kurortą - Zakopanę (keltuvu kelsimės į kalnų viršūnes, vaikščiosime kalnų takais, aplankysime etnografinį muziejų). Vakare vyksime į Lietuvą. Nakvynė autobuse.

4 diena: Vakare grįžtame į Vilnių.

Kelionės kaina - 245 Lt. Papildomai kainuos: sveikatos draudimas - 10 Lt ir bilietai į mokamus objektus (apie 70 zlotų).

Turizmo agentūra "Titano vartai", A. Jakšto g. 9-14, Vilnius. Tel./faksas (8-5) 2122344, 2127575; mob. (8-686) 10113 arba Kaune, Laisvės al. 39, I kab. Tel. (8-37) 435343, (8-611) 23802.

LKKAS maloniai kviečia visus, turinčius dokumentines ar vaizdines medžiagas apie Lietuvos kariuomenės karininkus, ypač - apie pokario ginkluotojo pasipriešinimo dalyvius, turinčius karininko laipsnį, prisidėti prie daugiatomės enciklopedijos "Lietuvos kariuomenės karininkai 1918-1953" rengimo. Rašykite Vytautui Jasulaičiui, P. Vileišio g. 14-5, Vilnius LT-2055. Tel. (8-5) 2344134. Arba Astai Rėklaitytei, Kačanausko g. 18-7, Kaunas, Tel. (8-37) 734218, (8-652) 94228.

Užjaučiame

Mirus mūsų skyriaus nariui
Dainiui KUPČIKUI
užjaučiame artimuosius.
LPKTS Vilniaus sk.
taryba

Rugpjūčio 8 d. įvyks Lietuvos vietinės rinktinės karių sąjungos suvažiavimas, į kurį kviečiami visi buvę Vietinės rinktinės kariai. 10 val. bus trumpas LVRKS tarybos posėdis. 11 val. prasidės suvažiavimas. Registracija nuo 9 val.

Rugpjūčio 15 d. Merkinės kryžių kalnelyje bus šventinamas koplytstulpis Pietų Lietuvos partizanų vadui **J. Vitkui-Kazimieraičiui** atminti. 11.30 val. Merkinės bažnyčioje aukojamos šv. Mišios. Kviečiame dalyvauti.

Rugpjūčio 16 d. (šeštadienį) bus pagerbti 1951 03 08 žuvę septyni Dainavos partizanų apyg. Dzūkų rinkt. Punios kunigaikščio Margio tėvonių laisvės kovotojai.

10 val. Punios bažnyčioje bus aukojamos šv. Mišios. Po jų vyksime į žūties vietą - Valiūnų k. (Punios sen., Alytaus r.), kur bus pašventintas paminklas žuvusiųjų atminimui. Kviečiame dalyvauti.

ILSĖKITĖS RAMYBĖJE

Alfonsas Petrašiūnas 1934-2003

Gimė Pasadnikų k., Gelvonų valsč., Širvintų r., ūkininkų šeimoje. Buvo Didžiosios Kovos apyg. Dobilo rinkt. ryšininkas, Gelvonų valsč. pogr. organizacijos narys. Jo tėvų namai buvo partizanų prieglobsčio ir maitinimosi vieta. Alfonsas apylinkėse platinė pogrindinę partizanų spaudą. Buvo suimtas, bet nieko neišgavus paleistas. 1997 m. pripažintas Laisvės kovų dalyvio statusas, tapo LLKS nariu. Išaugino du vaikus, sulaukė vaikaitių.

Amžinojo poilsio atgulė Vilniaus Antakalnio kapinėse.

LLKS

Silvestras Kaupys 1928-2003

Gimė Skuodo r., Girdenių k. Augo ir gyveno pas globėjus Mažeikių r., Petraičių k. Dirbo statybininku. Tarnaudamas kariuomenėje įtartas antisovietine veikla. Nuteistas 10 m. ir tiek pat tremties. 1954 m. grįžo į Lietuvą. 1969 m. apsigyveno Palangoje. Iki pensijos dirbo statybinėse organizacijose. Buvo uolus LPKTS narys.

Užjaučiame žmoną, dukrą ir sūnų.

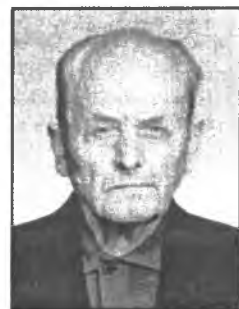
LPKTS Palangos skyrius

Juozapas Jazokas 1907-2003

Gimė Ukmergės aps., Kurklių valsč., Burios k. Baigęs mokyklą, dirbo savo ūkyje. 1944 m. suimtas, kalėjo Ukmergės kalėjime, vėliau - Vorkutoje. Grįžęs gyveno tėviškėje. 1962 m. apsigyveno Palangoje. Iki pensijos dirbo šaltkalviu duonos kepykloje. LPKTS narys nuo 1988 m.

LPKTS Palangos skyrius

Marija Šiulytė- Jurgutienė 1925-2003

Gimė Šakių r., Paežerėlio valsč., Žuklijų k., ūkininkų šeimoje. Mokėsi Paežerėlio vid. mokykloje. 1948 m. su tėvais ištremta į Irkutsko sr. Nuo 1960 m. gyveno Palangoje. Iki pensijos dirbo duonos kepykloje.

LPKTS Palangos skyrius

Jonas Vileišis 1932-2003

Gimė Biržų aps. Papilio k. 1941 m. šeima ištremta į Parbigo r., Tomsko sr. Tėvas mirė Rešotų lageryje, sesuo - tremtyje 1941 m. 1947 m. Jonas pabėgo į Lietuvą. Tais pačiais metais suimtas, kalintas ir ištremtas pas motiną. Tremtyje baigė Tomsko politechnikos institutą, išgijo energetiko specialybę. Į Lietuvą grįžo 1960 m. Apsigyveno Vilniuje. Dirbo inžinieriumi. Buvo aktyvus LPKTB Vilniaus sk. narys.

Palaidotas Rokantiškių kapinėse. Užjaučiame gimines, artimuosius.

LPKTB Vilniaus skyrius

Antanas Vičiulis 1921-2003

Gimė Kretingos r., Jakštaičių k., ūkininkų šeimoje. 1945 m. ištremtas į Permės sr., Jusvinsko r. Į Lietuvą grįžo 1958 m. Apsigyveno Kretingoje.

Palaidotas Kretingos kapinėse.

Nuoširdžiai užjaučiame velionio artimuosius.

LPKTS Kretingos skyrius

